

Ahoj, dobrý den, já jsem Janá Cyglerová a v deníku N pracuji jako americká správodajka. Ve spojených státech také žiju, abych vám o tom, co je zajímavé a důležité ve spojených státech, mohla vyprávět přímo z místa. A za to, že to můžu dělat, děkuju vám, kteří s nás předplácíte. Je pátek 29. září, poslucháte studio N, tady je vítek svoboda. Dnes o tom, proč mluvíme řečí terapeuta a terapeutek? Letmý pohled na sociální sítě v nás může probudit pocit, že se s naším jazykem děje něco zvláštního. Známe své spouštěče, sami sobě diagnostikujeme OCD, PTSD i AD, HD. A v toxických vztazích jsme obklopení narcisi. Všechno tache slova patří do ordinací terapeuta, psychologek nebo odborníctva na psychiatrii. Jak se dostala do naší komunikace? Je terapeutická mluva skutečně nová a proč bychom si na ní měli dát nejspíš i pozor? O tom si teď budu povídat s redaktorkou Daníku N. Karolínou Klinkovou. Karolínou, ahoj vítěj. Ahoj vítku. Karolínou, máš dneska emocionální a mentální kapacitu na náš rozhovor? Ano, mám emocionálnu a mentálnu kapacitu. Přípravila jsem se na to, dohodli jsme si to dostatočně skoro, takže jsem vedila, že má to čakať. Som absolutně pripravena vést tento rozhovor. Ty máš na mě dneska emocionálnu a mentálnu kapacitu? Ano, já jsem se to celé zvědomil, prodíchal a teď jsem tady a teď. My samozřejmě obatiť narážime na fenomen. Terapispik, o kterém s nám vzal, vynikajúci tekst Daník N.T.Z. Koklíkejte čtete. Terapispik, co je začtenhle fenomen? Terapispik je fenomen, ktorý vidíme nájsme v posledných rokoch. Je to fenomen, przy ktorom sa do jazyka lajkou dostávajú slová, jako si jich menoal na začátku slová, ktoré povodne možno vznikli v terapeutovniách, možno do konca psychiatrických ordináciách, slová jako OCD, trauma, PTSD, OCD, narcis, toxický vzťah. A potom také tě je úplně popové věci typu redflex, greenflex, existu aj beigeflex mimochodom. To jsou všetko slová, ktoré s nějak spájame s jazykom terapeutom, spájame si ich možno naozaj z psychologmi, z psychiatrami a používame ich vlastne úplne bežne v našej reči. Já jsem spomínala, že to vidíme nájsme v posledných rokoch. Je to veck, ktorou často vidíme na internetě, ale treba tu povedať už na začátek, že ten internet není jediné miesto, kde to môžeme vidieť. A spodně já to vidím teda už aj v realnom živote, že naozaj v bežnej komunikaci, v bežnom rozhovore, je to už počíme tež.

A potom je těždžouložit podotknutí,
že hoci sociálne svete ten fenomen pravdipodobně do Volkejmyery posilnili,
pravdipodobně nestoja na jeho pŕčetku.
To mě zaujalo, já jsem to měl za opravdu novotu,
ale z tvýho textu úplně než je to úplně nová situace není.
Ako ta posledná debata se začala o tejto terapeutické mluve,
když se to začalo naozaj nějak v ovečej měre objavovať na internetě,
udělá se to začali všímaň, začali o tom znikat nějaké články,
v rozných magazinoch, a i naozaj v velkých novinách.
Ale, ako správně připomínajů,
není to úplně nový fenomen.
Není to, že teraz bysme to začali úplně od nůli robiť.
Jedna novinarka New Yorkru, s ktorej textem som pracovala,
a ona velmi správně podotklaže.
Mnohé z týchto slov, které používáme, mají svojoj nějaký původ,
možno v Freudianské mluve,
slová jako represia, projektovaně, popreně.
A Freud věme, že žil teda koncom 19. začetkom 20. ročia.
Vtedy už této výraz naozaj presakovali do řeči nějaké časti spoločnosti.
A keď se potom pozrieme na to 20. roč je na nějakú masovejší objavovaně tých výrazov,
tak asi by som vypychlá 50. roky,
kedy se vlastně západné spoločnosti spametávali s té zkušenosti s vojnou.
Chcevala jsem povedať z traumatické zkušenosti s vojnou.
Zrazu mi to vybliklo v hlavem, přemyšla jsem, či je to správně slovo.
Ale asi ano, v tomto kontextě asi ano.
Kedy naozaj ľudia se necítily dobře,
řešilo se mentalne zdravě, začalo se o tom nějak víc veřejně hovorit.
A potom významným milníkom byli určitě 70. roky,
koniec 60. začetok 70.
V 60. rokoch vějeme,
že spoločnosti prechádzali takým jako velkým,
jako to nazvať oslobodiním,
možno spoločnosti a jednotlivci v nich
vystupovali z nějakých zabehnutých škatuliek
a vlastně vzniklo nějaká,
pořáduka potom, aby každý preskumeval sám seba,
aby hládal to svoje vlastné a to svoje skutečné pnutí,
skutečné autentické já.
Takže naozaj už vtedy této řeči naozaj
jsme viděli v novinách, v filmoch, naozaj v masovej kultuře.
Jedna dobra také pointa,
kterou ta novinárka New York Rus,
které textem jsem zapracovala do toho textu,
že no a potom v té masovej kultuře to vlastně

už bylo tak strašně dominantné,
že len si predstavíte všetky typy postaví vŕdyho Elena,
které do nekonečna na menhencině rozpráví
o svých neurozách a terapeutoch.
Vlastně se to stalo takým,
takým si vežným folklorom
v kontextě nějaké části společnosti i v media.
Mluvíš o tom, že je to samozřejmě starší fenomen.
Zároveň mluvla z roku 2019.
Tam, tedy tu debatu,
jímž zatím konci jsme mi ostartoval tvít z roku 2019,
přibřížil bys nám ho?
Byl to jeden tvít, který zverejnila jedna koučka americká
a ona tam vlastně poskytovala návod na to,
ako se správně kamárta požijedať o pomoc.
Člověk by si možno povedal,
že stačí povedať, ahoj, cítím se zle,
máš na mě čas, mohl bychom za stíbo porozprávať.
No a ona vlastně v tom svém tvítrovém vlákně
zdorazňovala, že to nie je ten nejlepší spôsob,
že by jsme se mali spolu rozprávať jinak.
A celu to otázku vlastně naformulovala,
neviem presne, ako bylo to zněně, ale něče vzmysle,
ahoj, máš na mě emocionálnu mentalnu kapacitu
řešiť somnou něcot,
čo jsou by si zváhou,
s mentalným zdravím, s mojím psychickým stavom.
Prostě velmi to, ako kde by zvrtila ten jazyk do
nějakého města, v ktorem předtím jako vŕbec nebou.
A tento tvít vlastně vzbudil nějakou početočnu
vlnu debaty.
Jedný je i velmi klěskali natřeně,
byli velmi radí za to, že připomínám,
fakt, že něvdy musíme být připravený
řešiť s inými ľudmi ich problémy.
Zároveň, že nauzaj, jako keď tu,
keď tu volu a nějakou kapacitu nemáme,
tak je dobré odpovedať, takže už nemáme,
že se nemáme do tej situaci dostať,
keď to nechceme.
Takže to byla nějaká jedna strana.
A druha strana internetu si z něj robila prostě brutalny posmef.
Začali vznikať memi,
začali vznikať memi o tom,

že to zně jako nějaká poznámka,
která ti přijde do mailu HR,
dokonce vznikali memi o tom,
a ten jazyk, který ona používá,
se podobá, věž,
keď ještě,
kdy si dávno lidé používali Microsoft
a potřebovali se v něj lepší zorientovat,
tak ti tam vždycky výskočila taká ta spínka na papíre,
a ona ti tam dávala nějaké kroky,
že če můžeš splnit.
Tak k tomu to oni přirovnávali ten jazyk,
který ta to koučka používala.
Ta hlavní výčitka byla,
že je prostě strašně formalny,
a že to,
že sa tvoj kamarád cítí zle
můžeš pomoci, by malo byť také,
jak je by lutskejšie,
že celá komunikácia medzi blístými ľuďmi
by mala asi pro ľudí výzerať trochu lutskejšie.
Takže,
v návaznosti na to vlastne sa začalo používať
ten termín terapyspy,
začali vznikať články
a tá debata vlastne začala niejak ríťť
i v mediách.
Mňa zaujíma, jak to vnímáš?
Ty, já jsem si to četl
a byl jsem za ten tvý trát,
nebo já rozumím to může někdy, když ti kamarád
co můžu dělat obým amť.
Na druhou stranu
já to vnímám spíš jako šablonu,
proto jak nad vztahy a komunikací přemýšlet,
obecně a to je, myslím, velmi funkční šablonu.
Ano,
já by jsem byla velmi nieraďa keby
to, že pomenovávame nějakú kritiku
a hľadám terapyspy,
si ľudí vystvetlili tak,
že terapyspy je celá
zlá a malé bys mojou úplne zrušiť
a priniesla i ba same zle veci.

Není to pravda.
Terapyspy prinesla mnoho dobra,
destigmatizácia
nějakých mentálních ťažkostí,
demokratizácia
mentálních ťažkostí,
to, že lůdĕ, který prežívají
nějaké ťažkostí, vůbec se vedĕ lepší
orientovat v tom, co sa jim možno děje
a jich zkusinnost se legitimizuje
tým, že už poznají to slovo,
které vystvetluje to, co možno prežívají.
Takže ano,
jako nechcem tým určitĕ
povedať, že terapyspy
je v osvoje
nějaké podstate
nějaké úplně zlo.
Určitĕ nije.
Myslím si, ale, že je
třeba jako keby
nárabacnou opatrně
asi sa o tom ešte budeme bavít prečo
a myslím si, že je
dôležité s ní nárabat vedome.
Myslím si, že je dôležité
bavít se o tom, kde jsou naše hranice
a co jsme v danej
situaci ochotný a schopný
pro jiných, ale myslím si,
že ajmi sami bysme nemali zloňivĕť
a hádzať tě ty pojmi len
tak jako keby do všetkých strán,
protože
sa to těžně musí výplatiť.
Jenom krátci můj skúsenost,
já se opravdu dokážu opokopit lidmi,
které mám moc rád a který mám tendenci pomáhat
a už se myslel, že jsem se přetížil.
Neohradlo jsem svojí kapacitu
a přestal jsem tě lidem
odepisovat, ghostoval jsem je,
protože to prostĕ nezvládám
a říkám si, že by v takou chvíli bylo

fajn, kdybych uměl těm lidem napsat
asi právě za pomoci nějaké te
therapy speak, že to teď nezvládnu.
A jak se o tom bavíme napadá mě,
že to, jak to celé nakopli
sociální sítě může
jako jeden z dalších pozitivních jevů
přinést to, že se tohle jazyk
šíří i do různých sociálních
ekonomických skupin, ne?
Nebo dostává se právě mimo ty vody
elenovské, intelektuální z velkých měst.
Já myslím, že toto je jeden z hlavních
nějakých
nejakých hlavních odlišností,
kdyby se bavili o té minulosti a současnosti,
tak v minulosti to naozaj bolila
možnost kurvec, ktorou by si počuls úst
presně někoho
z veľkou mesta alebo možnost predmestě.
Věž, také ty paničky na
predmestěch velkých měst.
Byla to prostě elitní záležitost
vybrana pre
určitu skupinu lidí.
To, že se therapy speak
naozaj už dnes
a i presně tím internetom, který jako všem je
nějaký demokratizační nástroj
v mnohých ogladoch.
Naozaj při vpyva k tomu, že
lidi mají nějakou větší
vedomost o různých veciach,
o kterých do teraz nemaly,
mají prostě informácie o veciach,
ktorej do teraz nemaly. A to je to,
čo se mohla na myslitou demokratizáci
celé debaty
od užepnú zdraví.
Do teraz to byla naozaj, bo do teraz
do pár rokov dozadu to byla naozaj
skôr debata, ktorou věřli lidí
z určitéj vrstvy. Dnes už je to
debata, která je prostě demokratická.

Já v svojom textě používám
Slovok S-Lighting, které
se stalo v roku 2022
slovom roka slovníku Meriam Webster.
Čo znamená, že to bylo slovo,
ktoré lidi za celý ten rok
v online slovníku hledali najčastějišie.
Já myslím, že to je vlastně strašně
závima vypríklad
toho, ako demokratická
debata už je, že naozaj každý
si to slovo může nájsť a
probyli tohle lidé tak často, že se
až stalo slovom roka.
Ještě než se přesunem k těm úskalím,
kterých jsou důležitý a zajímavý.
Tak další věc poslední,
co mě napadá těm pozitivním, je,
že když budeme používat teda PSP
budeme víc mluvit o našich
jako citlivosti. Což
z mojej zkušenosti je ohromně
důležité, pokud nejdůležitější
v aspoň v nějakých oblastech.
Citlivý jsme a že máme právě
nějaké hranice, že je pro nás něco redflag.
Jo, je tohle
taky jedno z pozitiv, které tohle přináší,
že prostě ta citlivost
už není jako ostudná.
Absolutně, já s těvou úplně
suhlasí, myslím si, že to je nějaký
další, jako byt bočný produkt
možno tej debaty, alebo
možno naopak, možno je to
jako keby, vlastně
v nějakom úplném prapačětku tej debaty,
že jsme chci být citlivejší, to se už
pletá, vlastně.
Také to jako keby, že čo je příčina, čo je dvosodok.
Ale ano, absolútně suhlasím s tím,
že keď budeme vědět, vy jaz rozprávať
o tom, aký jsme citlivý, bude se nam
všetkým žit' lepšie.

Suhlasím, absolutně.

A teď už jsme teda

v té fázi,

když se podíváme na ta úskali.

Jaká jsou?

Co s námi ten způsob, jakým

osvém vnitřním prožívání mluvíme

a píšeme dělá?

To je otázka, které pomerně

komplikována, protože

zavisí to od toho, koho

máš na mysli pod tým

dělá.

To je otázka, které pomerně

komplikována, protože

jste od toho, koho máš na mysli

pod tým s nami

dělá.

Úplně najšereší způsob

na otázku pozrie děje

s nami, jako zo spoločnosťom.

A i teraz jsme se do velkým

měři bavili o nějaké

spoločnosti, že v spoločnosti se

destigmatizuje nějaká debata,

že se demokratizuje. To je vlastně

všetko nějaký spoločnosti aspekt.

A nějaké polemiky môžeme práve

vestť o tej spoločnosti

u kritickéj šerovinė.

Ta hlavna výhrada

od kritikou, který vlastně

se tomu nějak venuju.

Tymto smerom z nějak,

že akte to výrazi používáme

už naozaj na čokolvek,

co vlastně potom znamenají.

Protože naozaj jako

je jasné, že jazyk,

keď se používá, tak se nějak

mení jeho význam. To je prostě

proces, který funguje, je to úplně

vežná schopnosti jazyka

když svoj význam.

Kritici ale upozorní už,
že vlastně te slova
jsme už používali tak velmi
lachkoválně, že tak trochu
stratili svoj povodny zmysel.
Dám ti příklad
nejfunkčných vzťah.
Někaždý nejfunkčný vzťah musí
být v stěch toksický.
Někaždý sebec, musí být
nutně narcis.
Někaždá nepříjemna udelost,
kterou jsme zažili a ktora
tak kritike vlastně je smeroje k tomu,
že keď budeme tak
lachkoválně používat této slova
vlastně nakonec stratí svoj zmysel
a nakonec nástroj, ktorý
původně naozaj vedel slúžiť jako
nějaký legitimační prvok,
legitimační nástroj
může začat robiť úplně
presný opak. To znamená,
že tě slova už budeme tak nadužívat
a tak velmi výprazníme
od s tou zmyslu, že
se stánu vlastně nástrojem, který
v zkušenosti lidí trámatické
bolesti ve zkušenosti lidí
umenši.
Zajímavost. U toho mě napadá dvě věci.
Jedná je, že se vlastně zahráváme s vědou, protože
to jsou vědecké pojmy
do nějaké míry, jsou to vyskoumané
v některé i lékařské pojmy
takže v momentě, kdy
měníme, posouváme význam
něčeho takhle exaktního
tak rozumím to mu, že to nemusí
být bezpečné a druhá věc je taková
ta situace, kdy právě říkám
že jsem si včera prostě byl by nasadil po nožku
a naproti mě sedí někdo, kdo zažil
trauma a vzlyší mě to slovo

a tu jeho zkušenost vlastně takhle
jako rosekáva na kousíčky
a vlastně se to stalo i třeba mějo
já mám ADHD, jsem na
autistickém spektru
a je pravda, že když jedna blízká osoba nedávno řekla
že je taková jako autistka a popisoval
tím plně běžnou situaci
tak jsem to pak myslel a
příjemné mi to nebylo, takže tam jsou
ty dvě situace, vlastně ta odborná debata
posová někde, kde nemá být, protože se posová
jí význam a ještě to může teoreticky být
jako zranující pro lidi, kteří
opravdu mají ty zkušenosti
nebo ty nemoci a tak dále
Ano, tam je asi doložitě povědět,
že ta terapeutická mluva
mě je úplně 100%
vyplývající oze z nějaké psychiatrické
alebo terapeutické jako z nějakou fakt
jargonu, že některé ty věci jasné
OCD, PTSD, ADHD
to jsou věci, které naozaj jako
něco znamenají v tej vědě
Potom tu mož přestně red flex, green flex
a beige flex, to jsou sport také
jako by trendové nějaké záležitosti
Ale Ano, ať kde se bavíme o
terminov, které naozaj
majú nějaký význam a i v tej vědě
tak súhlasím s tebou, že
vlastně zbavujeme tu vedu
nějakého
svojho významu
A Ano, a to ta zkušenost, kterou ty
si vlastně teraz popisáš, to je
to, čo jem námyslit tým, keď ho verím,
že jak budeme tě slova používat
lahkovážně tak zkusíme z lidí, který
ty věci naozaj zažívajú
uménšime, pretože keď
těbe jako člověku
na autistickém spektrii někdo pověje

že je tak trochu autista, tak ty se možu
vlastně cítit, že
nevím, nechcem ho verit, jako ty se máš
cítit, ale může se tě to prostě
dotknout

Ty v ten textu píšeš, jako další
kretický pohled na to věc,
že by ta rozšířená terepeutická
mluva mohlevec k tomu, že můžeme
vzajmu následování nějakho
individuálního štěstí, stále
méně myslet na potřeby jiných,
druhých, v jakém smyslu
To je strašně těžká otázka, protože
presně jako jsme se bavili nějaké
hranic, pomenování toho,
co má bolí, a prečo má to bolí, a kde
má to bolí, je v ovstěch
strašně důležité, jako keby
jsme to všetci dokázali robiť,
tak se nám asi žije v ovstěch
ho lepšie. Na druhu stranu
opět, jak
ten jazyk používáš trochu
jako málo uvážene, môže
sa stať, že
tím všetkým výmedzovaním
hranic úplne vlastně zrušíš
jako kolivet výskusi. Nám ti príklad
a k ti někto povědí,
máš kamarádku, kamarádka, kterým
se poznaš x-rokou,
a on ti zrazu povědí, že
tento vztěch je pro mě toxický,
idem si nastavit svoje hranice,
nemám emocionálnu, alebo
mentalno kapacitu už s tebou ďalej
vídať, rozprávať.
A vlastně vzávujeme zachovávanía
tých svojich hranic,
udržiavania svojho safe space,
tě úplne výškrtně za svého
života bez toho, aby ti vysvetlil,
co se stalo,

čímú tvoje konaně nějak ublížovalo
a čo si mohlo robiť inak.
Tak se může stať, že
vztěchy, které změvestovali
vlastně zmiznu,
poškodia se, nebudeme vědět
v ní vlastně řešit konflikty,
které nutněku vztěchem patria,
veď vztěchy jsou komplikované,
lůdě jsou komplikované,
k tomu, aby vztěch
vlastně nějak fungoval,
je treba výjezť
i náročné debaty.
Nestačí povedať, že toto sumoje hranice
a keď ich nenapleníš,
prostě prestavám sa s tebou bavít.
V některých prípadoch asi áno,
ale v iných prípadoch zase nije.
Takže povedať plošně,
toto sumoje hranice a už se o tom nebudeme
dělej rozprávať, vlastně zámedzuje
nějakou prácu na vztěchu, prácu
na nějaké mediludské komunikací
a i možnost, že se ten vztěch
možno někako napraví.
Z čím jsou vysvěští dalje
formatej kritiky a to je,
že soustředit se led na to
své individuálné štěstě
je hrozně slapé,
protože
žijeme v nějakých spoločnostiach
a máme nějaké povinnosti
ajvo, či iným lůdom.
A dokonca ajvo, či lůdom, kterých nemáme radit
a dokonca ajvo, či lůdom,
s ktorý mi se nám těžko vychádza.
A ak budeme sami vlastně stále
sledovat len v tom našom
individuálnom štěstí,
spoločnosť, kterého jsme sučasťou
a některé dokonce várojuju,
že by nás to mohlo dověziť

k tomu, že my sami se začneme
cítiť věc osamelí, věc izolovaní
a vlastně se z nás stanu větší sepci.
Sopci, ne, narcis sove.
To u těch jevů, které šíří sociální sítě
a spoměto tak připada,
vidíme opakovaně, ne?
O té přehnané individuálizaci
přehlížení okolí jeho potřeb,
nebo například i systémových problémů.
Je to u laki, girl syndrome
nebo u manifestací,
že tohle je vlastně ty internetové fenomény
zaměřené na nás
a na zvnitřnění a na koukání do vnitř a tak dále
prostě přináší.
Často, rád jsme se o tom bavili
i v také jako větší debatě
o tom, ako
kultúra nějakého sebavedomia
dopada na ženitě,
že chceš být jako hlavně ty sama sebavedomá
a budovat v sebe svoje sebavedomí
a vlastně úplně zabudeš na to,
takhle o tebe je nějaký svět,
který buď tě může podporovať
alebo ti môže v roznych věcích bráňť.
Je to opakující se motiv,
který jsme už spolu preberali mnohokrát
a myslím, že ještě mnohokrát budeme.
Počítám s tím,
já to dělám rád,
takže to vůbec nevadí.
Dobře,
jaké řešení jistli nějaké je,
jak s tím terapeutickým jazykem
můžeme pracovať funkčně,
nezmizí jen tak,
když se v zchopnosti formulovat
přesněji naše pocity.
Určitě není třeba úplně naše slovníky
zbavit všetkého nastavování
a hranic a safe space.
Ještě raz to zpokujem.

Je mnoho dobrého v tom,
že dokážeme ho vrít o tom,
jak se cítíme, co jsou naše hranice,
co potrebujeme, co nepotrebujeme,
co nás bolí.
Není to o tom,
že máme toto prestať robiť.
To určité není point tejto celej debaty.
Možeme zkusit robiť vedomejší.
Možeme, keď my sami použijeme
termín jako ptsdoucidi,
adhd, neviem,
možeme se sami seba
opytať, či je to naozaj termín,
ktorý jsme požli spravně.
Když ho vyrím, že mám
traumu z toho, že
zlesem si jako obliekla ponošku.
Či to je naozaj trauma?
Či neuménšujeme vlastně
zkusenosti ľudní, ktorí naozaj to trauma
prechádzajú? A či vlastně nie som
časťou toho problemu, o ktorej
jsme se bavili, že vlastně nadužíváme
tě slované něče, če vůbec neznamenou.
Zároveň
sa sami seba spítať, či to naozaj
jako by nesě všetky nuanci toho,
čo já prežívám, protože
ještě jedna, jeden nějaký motiv
tej kritiky spočívá i v tom,
že
věž, jako ono sa to sítce nazýva,
že terapeutická mluva,
terapi speak, ale skutočnosti
ta terapia by mala byť o něčem
celkom minom, měž o tom, že sam sebe
nějakou nálepku na čelo, alebo
iným, přilopiš nějakou nálepku na čelo,
ta terapia by mala by spočívat v tom,
že používaš tolko sloho, koliko potrebujš
na
popisaně nějakéj svojej situaci
svojho prežívání. Takže

opět pít sa na nuanci svojho prežívane,
vešť zo sebou sam jim ten
rozhovor, že či to naozaj pre mňa stačí,
keď použijem toto jedno slovo,
které možno sice pohodlné,
ale vlastně možno by som
ho potreboval
v obecně použiť a preskumať
úplně inými slovami,
úplně iným množstvom
slou, které lepší zachyti a nuanci
toho, čo prežívám.
A k se bavíme o tom,
že se tě bestane,
že něch to použít terapli speak
při těbe,
tak asi je fajn
pít sa, asi je fajn
požijedať toho človeka o to,
či by ti mohl vysvetliť,
či si mu nějakou blížil, ke ti například
na hranice, už se s tebou nechcem bavit,
mítvať ho k tej debatě,
popisať mu to, ako ty se cítíš
a připomenutí může
prostě
ten vztěch nemože fungovat,
jak se obě strany budu zatvárať
a budu prostě,
nebudu mať hud s polu komunikovat.
Čo z toho vlastně celohat
pre mňa plinie je,
že ako by rozprávať
o tom svam prežívane, nebude príjemné.
Nebude to príjemné. Terapi speak
nebude príjemné, protože je jednoduchá.
Ale možno,
ako by to orientovaně se v sebe samých
vo svojich vztěchoch a i komunikáci
a o tých vztěchoch s inimi,
možno nikdy ani nemala byť jednoduchá,
že možno to je nějaké očakovanie,
které bylo od začiatku úplně milné
a

nikdy jsme si nemali myslet,
že to může být takéto jednoduché,
protože skratka nikdy nemohlo lidské vztěchy
a lidé jsou možné daleko
odkomplikovanější než
slovne nálepky.

Následuje krátká reklamní pauza.

Za chvíle jsme zpátky.

Od třetího října na jatkách

78. Holišovické tržnice.

Více informací na laputika.cz

A teď už jsou na řadě zprávy,

které by vás dneska neměli minout.

Prezident Karabážské republiky

Samvel Sharamanian

podepsal dekret o zrušení

všech státních institucí

od prvního ledna roku 2024.

Mezinárodně neuznaný státní útvár

tak přestane existovat.

V německo se s Českou republikou

a polském dohodlo na společných hlídkách

na české a polské straně hranice

oznámila to německá ministrině vnitra.

Strany koalice spolu

odložili na příští týden rozhodnutí

jestli půjdou do Evropských volep

společně nebo zvlášť.

Podle slov premiéra se mělo rozhodnout

dokonce září.

Výdaje na obranu příští rok

přesáhnout dvě procenta HDP

spolu s výdají

z kapitol rozpočtu mimo ministerstvo obrany

dosáhnout téměř

160 miliard korun.

A ve věku 2 a 80 let

zemřel legendární bridský

herec Sir Michael Gambon

který hrál mimo jiné

postavu profesora Brumbála

v sérii o Harry Potrovy.

Jeho rodina oznámila, že zesnul

vespánku v nemocnici.

Ta baru ich na framě
tyrics
spolít write
ale myslím si, že to za to stojí.
Den Architektury.
Tak semenuje festival, který od 29. září,
tedy od dneška do 5. října,
dovoluje svým návštěvníkům
a návštěvnícím, komukoliv z vás,
kdo máte zájmu architekturu,
podívat se do normálně zavřených budov.
Co se mi na tom líbí a proč jsem se rozhodl to do toho typu dát,
děje se to opravdu, opravdu po celé republice,
malá města, větší města.
Všude se najde nějaký zajímavý program.
Exkurzí je více než 450
a opokuju do běžně nepřístupných budov,
což mě přijde zajímavý.
Jsou tam nějaké architektonické procházky, cyklovíštky
a to celé sedě je pod vedením architektů,
architektek, historiku, dalších odborníků, odbornic.
Fak zajímavá věc, takže
od dneška 29. září do 5. října
festival Den Architektury.
Den Architektury to je můj dnešní typ.
Naslišenou v pondělí.
Dneska
Designu neunikneš.
25. ročník festivalu DesignBlog se brízí.
Největší přehlídka designu a mohdy
ve Střední a Východní Evropě
rozproudí od 4. do 8. října
veletržní palác Národní Galerie Praha,
Míčovnu a Královskou zahradu Pražského hradu
a umělecko průmyslové muzeum v Praze.
Programa Vstupeníky najdete na stránkách
DesignBlog.cz.
Generální partner je skupina ppf.
Mediálně podporuje Deník N.